

Hồi 38

Hình Thực Bóng Xa

Lâm Qui không thể nào ngờ được mình lại được sự tiếp đãi nồng hậu mà hắn nghĩ mình lắm mơ cũng không thể nào tưởng được. Nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Lâm Qui ngắm nghía miếng ngọc bội của lão tổng quản Trừu Khả Hỷ. Hắn ngửa mặt cười khanh khách. Vừa cười Lâm Qui vừa nói:

- Ta đã phát tài rồi... Gặp thời vận rồi.

Hắn quá đắc chí đến nỗi quên hẳn đi những gì mà hắn đã gây ra tại Tụ Hiền trang. Hắn thấy miếng ngọc bội lên cao rồi bắt lại. Nhìn miếng ngọc bội Lâm Qui nói:

- Lâm thiếu gia đã đổi đời rồi... Bây giờ ta chẳng cần phải lệ thuộc vào con mụ chết tiệt Long Cơ Bà Bà nữa.

Y bật ngồi lên, tiến thẳng ra ngoài cửa gian thượng khách phòng, lớn tiếng:

- Điểm chủ đâu... Điểm chủ đâu?

Gã điểm chủ với bộ tạng như một tên đao phủ thủ, bệ vệ hối há chạy lên:

- Công tử cần chi xin cứ nói.

Lâm Qui chìa miếng ngọc bội hỏi gã điểm chủ:

- Người nhìn xem miếng ngọc bội của Lâm thiếu gia đáng giá bao nhiêu?

Nghe gã nói, gã điểm chủ biến sắc lắp bắp nói:

- Nô tài không dám định giá... Không dám định giá ngọc phù của... của...

Y lắc đầu:

- Nô tài không dám... không dám. Xin Lâm công tử đừng bắt chẹt nô tài.

Lâm Qui gật đầu:

- Người không dám định giá miếng ngọc bội này, vậy Lâm thiếu gia hỏi người..

- Dạ Lâm công tử cứ hỏi... Lâm công tử cứ hỏi.

- Lâm thiếu gia thấy người sợ miếng ngọc bội này như sợ cọp vậy. Người sợ miếng ngọc bội này vậy có sợ Lâm thiếu gia không?

Gã điếm chủ quỳ sụp xuống:

- Nô tài sợ chứ à?... Lâm thiếu gia có miếng ngọc bội kia thì là chủ nhân của nô tài rồi.

Lâm Qui cười khẩy gật đầu:

- Có thể chứ. Nhưng Lâm thiếu gia muốn biết người sao người lại sợ miếng ngọc bội này như vậy?

Gã điếm chủ bối rối nói:

- Lâm công tử đang giữ ngọc phù của... Dạ chuyện này nô tài không thể nói được.

Lâm Qui gật đầu:

- Thôi được... Người không muốn nói thì Lâm thiếu gia cũng không hỏi. Ta chỉ muốn biết người có chịu khuất phục Lâm thiếu gia không thôi.

- Lâm công tử có ngọc phù thì sai gì nô tài cũng phải nghe ạ.

Lâm Qui mỉm cười hỏi:

- Thế người tên gì?

- Nô tài họ Lục, tục danh là Ngao Hớn.

- Lục Ngao Hớn

Lâm Qui lắc đầu:

- Tên của người nghe lạ quá.

Ngao Hớn nhìn Lâm Qui nói:

- Tên của nô tài do chủ nhân đặt cho ạ.

- Hề... Chủ nhân của nơi là ai?

Lục Ngao Hớn bối rối:

- Công tử miễn thứ.

- Vậy là bốn công tử không được quyền biết tục danh của chủ nhân người?

Ngao Hớn im lặng. Lâm Qui nhìn gã cười khẩy rồi nói:

- Lục Ngao Hớn... Nếu như bây giờ bốn công tử bắt người đập đầu vào cột, người có chịu thực hiện lệnh của bốn công tử không?

- Nô tài không dám cãi lệnh.

Gã hát mặt:

- Thế người làm đi nào.

Lục Ngao Hớn bước thẳng đến cây cột, đập mạnh đầu vào thân cột.

Bộp...

Trán gã những tưởng bể ra bởi cái đập đó nhưng tuyệt nhiên chẳng hề thốt một tiếng than nào. Lâm Qui khoát tay nói:

- Thôi... thôi được rồi.

Lục Ngao Hớn nhìn Lâm Qui. Y dùng ống tay áo chùi máu ra ra từ vết thương rồi kính cẩn nói:

- Công tử cần sai nô tài gì nữa không?

Lâm Qui xoa tay, tủm tỉm cười nói:

- Người còn phải hỏi nữa... Tất nhiên là cần rồi.

Lục Ngao Hớn cúi đầu trịnh trọng nói:

- Nô tài nghe công tử chỉ huấn.

Chấp tay sau lưng, Lâm Qui khinh khỉnh nói:

- Bốn công tử ở đây buồn quá... Ta cần vài nàng a hoàn xinh đẹp hầu hạ... Người có giúp được cho bốn công tử không?

Lục Ngao Hớn ôm quyền khúm núm nói:

- Nếu công tử cần, Ngao Hớn cho những thiếu nữ đến ngay để hầu hạ công tử.

Gã nhướng đôi chân mày, châu hai cánh môi nói:

- Tốt quá... Bốn công tử chờ lâu đưa các nàng hầu xinh đẹp đến đó.

Y bước vào biệt phòng, đóng sầm cửa lại rồi đến tráng kỹ nằm duỗi dài chờ đợi. Chân này vắt qua chân kia, Lâm Qui ngắm nghía miếng ngọc bội mà cảm thấy thích thú vô cùng. Hắn không ngờ với miếng ngọc bội này vẻ bề ngoài chẳng có gì là đặc biệt cả thế mà lại biến hắn từ một gã đại đạo hái hoa sống dưới bóng Long Cơ Bà Bà nay được người khác tuân phục.

Lâm Qui không dẫn được, đưa miếng ngọc bội lên hôn. Hấn chắc lưỡi xuýt xoa nói:

- Người đừng bao giờ bỏ Lâm thiếu gia nhé. Lâm thiếu gia còn quý người cả sinh mạng mình nữa.

Gã nói xong lại hôn miếng ngọc bội.

Có ai đó bước đến đầu giường gã. Lâm Qui vẫn nhìn miếng ngọc bội nghiêm giọng nói:

- Các nàng đến lâu thế? Còn chờ gì nữa mà chưa đến đây vui vẻ với bốn công tử?

Hấn vừa nói vừa chìa tay ra chờ đợi những bàn tay nữ nhân đặt vào tay gã.

Nhưng chẳng có bàn tay mỹ nữ nào đặt vào tay của gã ngoài một bãi nước. Lâm Qui cau gắt chửi tay đứng lên. Đập ngay vào mắt gã là bộ mặt nhăn thín chẳng có lấy một sợi râu. Đôi mắt sáng ngời mà Lâm Qui ngờ ngợ đã bắt gặp ở đâu đó.

Lâm Qui nheo mày rồi nói:

- Người là ai... Sao bốn công tử thấy quen quen?

Lâm Qui ngắm người đó từ đầu đến chân. Y nheo mày nghĩ thầm:

- “Cái gã này, nếu bỏ đi bộ trường y thêu rồng thêu phụng thì đúng là một tên hoạn quan trong nội cung”.

Lâm Qui ngẩng lên nhìn người nọ một lúc rồi dè bủ nói:

- Người là ai sao không trả lời bốn công tử?

Người đó cất giọng ôn tồn, thỉnh thoảng lại pha trộn những âm vực éo éo nghe chát chói tai:

- Người đoán xem ta là ai?

Đôi chân mày nhạt phết của Lâm Qui nhú lại. Hấn gằn giọng nói:

- Bốn công tử có quyền hỏi người chứ người đâu có quyền hỏi bốn công tử.

Gã vừa dứt lời người nọ ngửa mặt cất tiếng cười the thé. Tiếng cười của y khiến Lâm Qui phải nhăn mặt bởi âm vực của tiếng cười đó đập vào thính nhĩ gã tạo ra cảm giác rát bỏng, tê buốt cả toàn thân.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, người nọ từ tốn nói:

- Ta là Tiểu Thuận... Được rồi chứ?

Lâm Qui reo lên:

- A bồn công tử biết rồi... Hóa ra người là một hoạn quan của nội cung được phái đến đây để hầu hạ bồn công tử...

Gã khoát tay:

- Bồn công tử không cần đâu.

Chưa nói hết câu thì đã bị Tiểu Thuận khống chế hổ khẩu, rồi tát thẳng một cái vào mặt Lâm Qui. Gã vừa tát vừa gằn giọng nói:.

- Im miệng...

Mặt Lâm Qui đỏ bừng. Hấn lạp bấp nói:

- Người dám. Chỉ là một hoạn quan mà dám...

Bốp...

Nhận cái tát thứ hai, mắt Lâm Qui nẩy đom đóm. Gã té sấp lên tiếng kỹ. Khi ngẩng đầu lên thì máu từ hai cánh mũi nhỏ xuống ròn ròn. Lâm Qui tức uất đưa cao miếng ngọc bội:

- Người... người nhận ra ngọc bội này chứ?

Tiểu Thuận thộp lấy y miếng ngọc bội. Lâm Qui bối rối:

- Không được.. không được... Trả lại cho bồn công tử.

Tiểu Thuận gằn giọng nói:

- Người biết miếng ngọc bội đó là gì không mà bắt ta trao lại cho người?

Lâm Qui nghe Tiểu Thuận hỏi cứng họng chẳng biết trả lời thế nào. Gã cứ ậm ừ mỗi một lúc rồi mới nói:

- Miếng ngọc bội đó do lão tổng quản Trừu Khả Hỷ ban tặng cho ta. Nếu người ăn hiệp ta thì người sẽ bị lão tổng quản...

Tiểu Thuận rít giọng nói:

- Im...

Giọng nói the thé của Tiểu Thuận như có uy lực buộc hai vành môi của Lâm Qui bặm lại như hạt thóc, không nói được nửa lời. Nhìn Lâm Qui bằng ánh mắt đầy uy quang, Tiểu Thuận nói:

- Miếng ngọc phù này là biểu tượng quyền lực của Cửu Thiên Tuế. Mà Cửu Thiên Tuế lại chính là người đang đứng trước mặt ngươi đó...

Lâm Qui há hốc miệng. Hắn những tưởng như mình nghe lầm, lập bập nói:

- Tôn... Tôn giá là Cửu Thiên Tuế.

Thở hắt ra một tiếng, Cửu Thiên Tuế nhìn Lâm Qui:

- Bốn tọa trao cho ngươi miếng ngọc phù của bốn tọa không phải là để ngươi dùng một cách bừa bãi... Ngươi biết tội của mình chưa?

Đôi mắt của Lâm Qui mở to hết cỡ. Tưởng chừng như gã nghe mà cứ ngỡ như nghe nhầm. Gã lắc đầu nhìn Cửu Thiên Tuế:

- Chẳng lẽ...

- Ngươi còn chưa tin nữa à?

Cửu Thiên Tuế vừa nói vừa lấy mái tóc bạc lẫn chòm râu bạc quẳng xuống chân Lâm Qui:

- Bây giờ hẳn nhận ra bốn tọa rồi chứ?

Sắc mặt Lâm Qui biến đổi xanh nhợt xanh nhạt. Gã từ từ quỳ xuống.

- Vãn bối không biết... Vãn bối không biết.

Lâm Qui vừa nói vừa sụp lạy như tể sao trên trời. Chờ cho gã lạy một lúc, Cửu Thiên Tuế mới gằn giọng nói:

- Đứng lên đi.

- Vãn bối tạ ân Cửu Thiên Tuế.

- Bốn tọa không cần những lời khách sáo đó của ngươi. Lời nói của ngươi chẳng khác gió thổi mây trôi.

- Vãn bối không dám xảo ngôn với Cửu Thiên Tuế.

- Ngươi dám hay không thì bốn tọa không cần biết.

Buông một tiếng thở dài, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận nói:

- Bốn tọa muốn nhìn lại hình xăm trên người ngươi.

Lâm Qui khúm núm:

- Dạ dạ... Vãn bối xin được hầu phục Cửu Thiên Tuế... Hình xăm hoa huệ này do chính tay mẫu thân vãn bối xăm cho vãn bối.

Lâm Qui vừa cởi áo vừa nói:

- Văn bối không dám ngoa ngôn với Cửu Thiên Tuế, mẫu thân của văn bối trước đây là một trang tuyệt sắc giai nhân. Nếu như người còn sống nhất định văn bối sẽ đưa mẫu thân đến hầu hạ Cửu Thiên Tuế.

Nghe gã thốt lên câu này, sắc mặt của Cửu Thiên Tuế không vui mà còn đanh lại với những nét bất nhẫn. Buông một tràng thở dài Cửu Thiên Tuế nhìn Lâm Qui nói:

- Người có thể đem bán cả mẫu thân của người ư?

Lâm Qui lắc đầu:

- Văn bối đâu dám bán mẫu thân của mình... Nhưng mẫu thân được hầu hạ Cửu Thiên Tuế là phúc đức cho mẫu thân rồi.

Cửu Thiên Tuế lắc đầu:

- Ta không muốn nghe người nói nữa.

Lâm Qui phanh áo phơi bộ ngực với hình xăm hoa huệ. Ngắm nhìn hình xăm trên ngực Lâm Qui một lúc thật lâu, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận bất giác buông một tiếng thở dài.

Lâm Qui hỏi:

- Tôn giá thấy sao à?

Vẻ mặt của Cửu Thiên Tuế thoát lộ những nét bất nhẫn. Lão lại buông tiếp một tiếng thở dài ảo não, rồi trả lại cho Lâm Qui miếng ngọc phù.

Nhìn Lâm Qui, Cửu Thiên Tuế nghiêm giọng nói:

- Ngọc phù là tín vật của bốn tọa giao cho người... Người không được dùng nó bừa bãi.

Nhận lại miếng ngọc phù, Lâm Qui chẳng khác nào bắt được báu vật, hấn quỳ thụp xuống:

- Văn bối sẽ xem tín vật của tôn giá như chính bản thân mình. Xem tín vật của tôn giá như song đường tái sinh không bao giờ dám để cho nó ô uest.

Cửu Thiên Tuế gần giọng nói:

- Người nói nhiều quá.

Khẽ lắc đầu, Cửu Thiên Tuế nói tiếp:

- Lâm Qui... Nếu người muốn phát dương quang đại, đỉnh thiên lập địa, đứng giữa trời giữa đất không hổ thẹn với tông đường. Một lời nói ra bá tánh phải nghe thì trước hết người phải sửa lại phong thái của mình. Có như vậy bốn tọa đây mới hy vọng vào người.

Lâm Qui sụp lạy:

- Lâm Qui xin ghi nhận huấn thị của tôn giá... Nguyên làm theo chỉ huấn của người.

Cửu Thiên Tuế khẽ gật đầu nhưng lại buông tiếng thở dài ảo não. Lão rút sau lưng quyển kinh thư đặt vào tay Lâm Qui, nghiêm giọng nói:

- Nam tử hán đỉnh thiên lập địa trước hết phải biết kinh văn. Bốn tọa muốn người đọc bộ kinh văn này.

Lâm Qui đón bộ kinh thư bằng hai tay, khúm núm nói:

- Dạ... Văn bối sẽ đọc thuộc lòng nó ngay. Chuyện này không khó với văn bối.

Nhìn lại Lâm Qui một lần nữa rồi Cửu Thiên Tuế mới quay lưng bước ra ngoài. Cửu Thiên Tuế khẽ lắc đầu. bâng quơ nhìn về phía trước. Lão bước đến chậu hoa vừa mới nảy mầm. Nhìn những nụ hoa chưa tụ sẽ để nở thành bông, lão với tay ngắt lấy một nụ hoa, vò trong tay mình rồi nói:

- Hậu duệ của Lương Trung Liệt lại như vậy sao?

Lão nhìn qua ô cửa sổ hình vòm đứng lên những tầng mây đang lãng đãng trôi lảm nhảm nói:

- Hồ phụ lại chẳng sinh được hổ tử. Hấn chẳng là rồng là hổ mà lại là con dê non quái gở.

Cửu Thiên Tuế có biết đâu bấy giờ trong biệt phòng, Lâm Qui đang dần dật quyển kinh thư. Gã quẳng quyển kinh thư lên tràng kỷ, nhìn quyển kinh thư nói:

- Phải chi lão đưa nàng hầu đến cho ta... Không ngờ lại quẳng cái của ôn dịch này.

Y ngồi xuống tràng kỷ, vò đầu bứt tai lảm nhảm than thở:

- Diệp Tình ơi... Nàng có biết Lâm công tử của nàng khổ như thế nào không?

- o O o -